

EÖRSI ISTVÁN

A kártyás

Se könny se közöny se merészség
se bölcsek kipróbált köve
se bármilyen oktalan cél se
a céltalanság öröme
se a múlt mely megvonja tőlem
válogatott kínjaimat
se a jövő mely még szökik de
szívesen zuhanna hanyatt
kínálva a csábító semmit
mely leplei alatt lapul
és a húsvéti tojás-festő
remény se jön most vigaszul
mert vétkeimen kívül sajnos
nem egyezem ki semmivel
és szeretem magam mint a kártyás
a kártyát mellyel sose nyer.

Firenze, 1969

Merőlegesen lezuhanó fények,
izzó falak, sugárzó kőgigászok,
a turisták lépcsőkön legelésztek,
talpukon századok pora virágozott.

Harangnyelvek a nem-múlást ütötték,
csengésük megolvadt kőtégelyekben.
Boldog voltam, én perc, a kurta percben?
Csak amilyen né tehet az öröklét.

A hippilányok pihenni ledültek
kőistenek, kőbestiák között,
de újságokról arcukra röppöltek
a nagybetűk, mint mérges bögölyök.

Magyarázat

Azért merültem beléd az öröm
sötét haláért hogy hibátlan
szépségedet az esendő vágy
emberivé torzítsa és a
felszín hullámmzó varázslata, bőrd
irigyen zárt burka mögé
kerüljek a tökéletesség
áramkörébe ahol alvó
pillanataid ultraibolya
lámpáit kigyújthatom és
tettenérhetem a sejthető sugárban
a szökött feyencet, halálomat.